

Poëzie en muziek op het kerkhof

Lisette Magchiels:

In onze federatie hebben wij een pastorale werkgroep 'Rouwenden Nabij'. De groep bestaat uit twaalf personen, mannen en vrouwen, allen met een sterke karakter. Enkele vrouwen zijn heel creatief. Ik heb het geluk dat ik deze groep mag leiden. Maar het is toch ook af en toe een beetje 'sterven'. Sterven aan mijzelf.

Met z'n allen proberen wij door het jaar enkele activiteiten te organiseren om mensen in rouw te ontmoeten. Hen samen te brengen. Eén van die activiteiten is 'Poëzie & Muziek op het Kerkhof'.

We nodigen hiervoor families in rouw uit op het kerkhof. We wandelen dan in stilte naar verschillende rustplaatsen op het kerkhof. De plaats waar kinderen, waar priesters, waar pas gestorven mensen begraven zijn. De strooiweide. De plaats waar de urne bewaard wordt. Er is ook een plaats waar arme mensen begraven zijn; zij hebben meestal geen graf maar een houten kruis. Bij iedere plaats stoppen wij dan, lezen er een gedicht en wordt er muziek gespeeld. Heel eenvoudig, heel sereen, in stilte.

Verleden jaar was de eerste keer dat wij het organiseerden. Achteraf kregen wij vele mooie reacties. We waren allen gelukkig! Daarom hadden wij met onze groep besloten om het dit jaar opnieuw in te richten.

Alhoewel alles zo simpel lijkt, vergt deze activiteit toch heel wat voorbereiding. Dus besloten we om er goed op tijd aan te beginnen. In januari kwamen we voor het eerst samen. Ik merkte al heel snel dat de lat veel hoger werd gelegd dan verleden jaar. De mannen wilden met een thema werken, de uitnodiging moest extra aanspreken, de teksten en de lectoren moesten van een poëtisch hoger niveau zijn, iemand stelde zelfs voor om een ballerina te vragen om te dansen, en er moest natuurlijk ook muziek bij zijn.

Maar ik wilde het net eenvoudig houden, ook al wenste ik dat ieder zijn talenten kon gebruiken. Ik voelde dat ik niet meer alles onder controle had. Wij waren samen met een mooi project bezig maar er was geen eenheid meer. En dat wilde ik net zo graag. Dat gaf een grote druk, een grote spanning bij mij. Eenheid betekent niet alle hetzelfde idee hebben, maar in de wederzijdse liefde de ene aan de andere de ruimte geven voor zijn voorstel, om daarna samen te begrijpen wat de beste oplossing is.

Het lukte om samen een thema te vinden met mooie teksten, om een mooie uitnodiging te maken.

Maar er kwamen problemen toen we maar geen muziekgroep vonden. De groep van verleden jaar wilde geen muziek meer spelen en we vonden niemand anders.

In de vergadering werd het erg spannend. Iemand zei: 'geen muziekgroep, geen poëzie!' En toch vertrouwde ik dat het goed kwam. Dat God ons op een of andere manier zou helpen. Iemand van onze groep zei nog... 'ach, als er geen muziekgroep is dan nemen we toch gewoon een CD'. Maar iemand anders was er niet mee akkoord.

Wat moest ik toch? Sommigen wilden die poëzie zo graag, wilden die eenvoud bewaren.... en de anderen wilden die perfectie. Hoe kon er toch opnieuw eensgezindheid in die groep komen?

We spraken een deadline af. Als we tegen een bepaalde datum geen muzikanten gevonden hadden zou alles afgelast worden.

De datum naderde. Ik zocht mensen en sprak over mijn probleem tegen een vrouw die verleden jaar meegedaan had. Zij begreep mij, voelde ik. De oplossing met de CD lag zo voor de hand. Maar dat kon ik toch niet maken...

Het was allemaal heel spannend voor mij. Maar toch bleef ik vertrouwen op God. Ik voelde dat het goed kwam. Ik wilde ook de juiste weg gaan. Mijzelf zeker niet opdringen. En zeker een beslissing nemen waarmee we samen akkoord waren. Tot nu toe was dat alleen de datum van de deadline.

Op de dag van de deadline was ik in de abdij van Drongen. Een soort retraite. Tijdens de pauze 's middags kreeg ik plots telefoon van de mevrouw die verleden jaar meegedaan had in de muziekband. Zij is ook heel gelovig. Ze zei: "Laura, mijn zoon, zijn twee zonen en ik gaan muziek spelen op het kerkhof. We zijn met vier en we gaan oefenen. Mijn zoon zei me: Mama, we móeten dat toch doen voor Laura. Ik heb het wel heel druk maar het lukt!"

Ik voelde op dat moment zo'n grote vreugde maar ook zoveel liefde! De liefde van en voor de vrouw, de liefde van de zoon, de liefde van God. Door die liefde hebben weer vele mensen kunnen genieten van 'Poëzie & Muziek op het Kerkhof'. Met honderd twintig waren ze. Er lag een groot anker op de plaats van samenkomst. Het anker, dat was het thema. En de ballerina danste heel discreet op de zachte muziek. Wondermooi was het.

"Het is wat het is, zegt de liefde". Zij wint!

Als ik dit verhaal achteraf beschouw besef ik dat ik in dit project steeds weer opnieuw gebalanceerd heb tussen enerzijds te houden van Jezus op het Kruis, Hij die zich zo verlaten voelde, en anderzijds te streven naar de eenheid. Op het moment zelf had ik een enorm doorzettingsvermogen, het besef dat het goed móest komen. Jezus trok aan mijn mouw! Ik ben er heel gelukkig om.